

De Blinde uit het Armhuis.

slijk. Keesje hielp hem duwen; naast elkander liepen ze schuin-opstuwend achter het waggelende wagentje, waarop 't schamele huisraad stond te wankelen en 't oudje en 't kind de hoofdjes schudden aan de slappe halzen.

En eindeloos voor hen uitgestrekt lag de dijk, 't logge glibber-huidige dijk-dier, hooggerugd midden over de ver-vlakkende verlaten landen, verloren naar den naakten horizon, waaruit de grauwe hemel stond opgetrokken, stil en triest, tot een mat-grijs-doorlichten koepel.

September 1903.

DE BLINDE UIT HET ARMHUIS. DOOR L. KLAVER † † † † †

Log en leelijk lag er het armhuis in grauwe Novembersomberte, plomp het lage dak van grof roode pannen op groezelige pleistermuren met lange rijen van kleine eenvormige raampjes. Leeg en verlaten lag er de straatweg met enkel een wandelend paar kindertjes klipklappend in 'r witgeschuurde klompjes, gewichtig in 'r kleurige Zondagsche kleertjes en in stemmige Zondagsrust geen ander geluid dan 't kleppen van de ooievaars op den populieren stam aan den waterkant. Aan de overzij van de straat een benauwende stilte over 't kale plantsoen: droef stonden er de vochte stammen en heesterstruiken, kronkelend de naakte takken in 't drukkend weë van den naherfst.

Breed geluid van de torenklok schokte door de onbewogen lucht en nu golfde uit het Huis een lange rij van mannen en vrouwen: besjes, rug-gebogen van ouderdom, met knikkende hoofden, — gebrekkigen, steunend op kruk en stok, — ouwe mannetjes, schraal en ingekrompen, een goedig — kinderlijk onnoozele trek op de ingevallen gezichten, — dan ook kinderen in de dofzwarte pakjes van het Huis met dwalende oogen en traag-treuzelende voetjes, — en achteraan de Blinde, leunend op den schouder van een mager jongetje; stijf opdringend tegen het knaapje, sloft hij mee in de maat van het bim-bam, voorzichtig de voeten schuifelend over de

steen met schokkende kniebeweging, een blijmoedige glimlach om de lippen.

Voetje voor voetje, sloffend over de hobbelige steenen, kwamen ze op 't petieterig pleintje voor het kerkgebouw, stonden er stil als gehoorzame kinderen, netjes blijvend in de rij. Bescheiden bleven ze er wachten op het teeken van den strak-ernstigen armenvader, dat ze binnen mochten gaan de wijd-opene zijdeur.

Hij, de blinde, hield den pas al in, wetend aan de sterkte van zoo velerlei geluiden, dat ze er waren: 't spreken van menschen, 't schuren van zoovele schoenen over de klinkers, de klank van 't orgel, zachtken vloeiend door 't gonzend roezemoezen van kerkgangers.

Dan gingen ze binnen.

Roerloos zat hij in de armenbank, de handen op de knieën, luisterde er naar de rustige klanken van het orgel, trillend de vingers om het storend schuifelen van binnenkomende menschen, 't kleppen van bankdeurtjes, 't schurend knarsen van stoelen over de zanderige vloersteen.

Dan hoorde ie de stem van den voorzanger, lezend een hoofdstuk uit den bijbel; gedeelten ervan kende ie van buiten, prevelde ze vooruit of knikte instemmend met het grijze hoofd. Uit volle borst zong ie mee het eerste psalmgezag, dan kwam de preek. 't Was een elken Zondag wederkeerend genot, die kerkgang, waarop hij zich spitste al de andere dagen van de week.

Vijf jaar leefde hij nu onder de armen, vijf jaar, van dat hij opgenomen werd, volslagen blind en armoe lijdend met Driekske, zijn dochter, die om vader meemoest naar het Huis, er diende zonder loon, gevoed en gekleed van de Stichting, — goedkoope hulp voor het Huis, werkend en zorgend plichtmatig voor oudjes en kinderen, gewillig doende, wat de armhuismoeder haar opdroeg. Stil en lijdelijk-onderworpen leefde ze mee het leven der armen, afkeerig van het sombere Huis, altijd voelend 't gemis aan vrijheid; hij, blijmoedig in zijn zorgeloos bestaan, vrij van eenige begeerte, ging in onbewuste zelfzucht zijn engen weg.

In luchtige stemming, lachend en gezellig-